

Prolog

Z druhé kapitoly Události v Cyrze:
Pohled na nedávnou krizi.
Sestaveno Oddělením moderní historie
z Matherionské univerzity.

ten moment bylo císařské radě poměrně jasné, že říše stojí proti nejstrašlivější hrozbě, hrozbě, které vláda Jeho císařského Veličenstva není připravena čelit. Říše se dlouho spoléhala na atanské armády, které bránily její zájmy během pravidelně propukajících občanských nepokojů, jež jsou normální a v různorodé říši ovládané silnou centrální autoritou se dají očekávat. Situace, kterou musela vláda Jeho Veličenstva řešit nyní, však nevzešla ze spontánní demonstrace několika nespokojených výtržníků, kteří vyráželi do ulic z různých univerzit během volna po závěrečných zkouškách. S takovými demonstracemi není těžké si poradit a pořádek bývá nastolen bez zbytečného krveprolití.

Vláda si však rychle uvědomila, že tentokrát je všechno jinak. Především demonstrující tentokrát nebyli rozdovádění studenti, a když na univerzitách opět začala výuka, do ulic se klid nevrátil. I kdyby byly demonstrace projevem obvyklé revoluční nálady, nakonec by se podařilo nastolit pořádek. Samotná přítomnost atanských válečníků dokázala za normálních okolností uhasit vášeň i těch nejzapálenějších revolucionářů. Tentokrát byly obvyklé vandalské činy, které doprovázely demonstrace, očividně nadpřirozeného původu. Vláda přirozeně vrhla tázavý pohled na Styriky v Sarsu. Vyšetřování, vedené styrickými členy císařské rady, jejichž oddanost trůnu byla nezpochybnitelná, však jasně prokázalo, že Styricum se na nepokojích nepodílí. Nadpřirozené incidenty byly zjevně zatím neznámého původu a vyskytovaly se v tak rozlehlé oblasti, že za nimi nemohlo stát jen pár styrických renegátů. Ani sami Styrikové nedokázali zdroj identifikovat, dokonce i legendární Zalasta, ač byl nejlepším mágem v celém Styricu, musel konstatovat, že to nechápe.

Byl to však Zalasta, kdo navrhl způsob řešení, který vláda Jeho Veličenstva přijala. Navrhl, aby říše hledala pomoc na eosijském kontinentu, a konkrétně doporučil její pozornosti muže jménem Sparhawk. Všichni vyslanci říše na eosijském kontinentu dostali okamžitě příkaz všeho nechat a plně se soustředit na tohoto člověka. Pro vládu Jeho Veličenstva bylo životně důležité získat o Sparhawkovi informace. Když z Eosie začaly chodit zprávy, císařská rada si postupně vytvořila Sparhawkův obraz, jeho vzhled, osobnost i historii.

Sir Sparhawk, jak zjistili, byl členem jednoho z polonáboženských řádů elénské církve. Jeho řád se jmenuje „Pandionští rytíři“. Sparhawk je vysoký hubený muž časně středních let, má potlučený obličej, pronikavou inteligenci a obvykle se chová příkře, až neomaleně. Rytíři elénské církve jsou obávaní bojovníci a sir Sparhawk zaujímá přední místo mezi těmi nejlepšími. V době, kdy na eosijském kontinentu došlo k založení čtyř řádů církevních rytířů, tu byly podmínky tak strašné, že Eléni odložili obvyklé předsudky a dovolili vojenským řádům vzdělat se v prastarém učení Styrika. Právě toto umění pomohlo rytířům přežít první zemošskou válku, ke které došlo zhruba před pěti stoletími.

Sir Sparhawk zastával pozici, jež nemá v naší říši obdoby. Byl dědičným „šampionem“ královského rodu Elénského království. Západní Eléni mají rytířskou kulturu, prosycenou mnoha archaismy. „Výzva“ (v podstatě nabídka na účast v souboji muže proti muži) je obvyklou reakcí členů šlechty, kteří získají pocit, že nějak utrpěla jejich čest. Je zvláštní, že ani vládnoucí monarchové nejsou vyjmuti z povinnosti na výzvy odpovědět. Aby se vyhnuli nepříjemné nutnosti odpovídat na nestoudné návrhy horkých hlav, vybírají si eosijští vládci nějakého velmi dobrého (a obvykle všeobecně obávaného) válečníka jako svého zástupce. Povaha a pověst sira Sparhawka je taková, že i nejhádavější šlechtici Elénského království po pečlivé úvaze usoudí, že ve skutečnosti uraženi nebyli. Je nutné přičíst k dobru schopnostem a chladnému úsudku sira Sparhawka, že jen málokdy musel během soubojů někoho zabít, protože vážně zraněný protivník si může podle starého zvyku zachránit život, když se vzdá a výzvu odvolá.

Po smrti otce se sir Sparhawk představil králi Aldreasovi, otci současné královny, a byl připravený převzít své povinnosti. Král Aldreas však byl slabý vládce a ve skutečnosti ho ovládali jeho sestra Arissa a Annias, cimmurský primas, který byl Arissiným tajným milencem a otcem jejího bastarda Lychease. Primas cimmurský, jenž de facto vládl Elénii, si dělal naděje na trůn arcipreláta elénské církve, který sídlil ve svatém městě Chyrellu, a přítomnost nesmlouvavých a spravedlivých církevních rytířů u dvora mu v tom překážela. Přesvědčil proto krále Aldrease, aby sira Sparhawka poslal do exilu v Rendorském království.

Časem se stal nepohodlným i král Aldreas, a tak ho primas Annias a princezna otrávil, čímž se na trůn dostala princezna Ehlana, Aldreasova dcera. Přestože byla mladá, sir Sparhawk stihl královnu ještě v jejím dětství ledacos naučit a Ehlana byla mnohem silnější panovnicí než její otec. Zanedlouho začala primasovi opravdu vadit. Také ji otrávil, ale pandionští druhové sira Sparhawka pod vedením své učitelky dávných umění, Styričky Sephrenie, provedli kouzlo, které uzavřelo královnu do krystalu a udrželo ji při životě.

Do takové situace se sir Sparhawk vrátil z exilu. Protože vojenské řády nestály o primase cimmurského na arciprelátově trůnu, ostatní tři řády poslaly své šampióny, aby pomohli siru Sparhawkovi pátrat po protijedu nebo léku, který by vyléčil královnu Ehlanu. Protože královna v minulosti odepřela Anniasovi přístup do pokladnice, církevní rytíři usoudili, že jakmile se uzdraví, opět uzavře Anniasovi cestu k penězům, které na kandidaturu potřebuje.

Annias se spojil s bývalým Pandioncem Martelem, který byl, stejně jako všichni Pandionci, zběhlý ve styrické magii. Stavěl Sparhawkovi do cesty překážku, hmotné

i nadpřirozené, ale sir Sparhawk a jeho společníci nakonec přesto zjistili, že královnu Ehlanu může uzdravit jen magický předmět „Bhelliom“.

Západní Eléni jsou zvláštní lidé. Se světskými záležitostmi si někdy umějí poradit ještě lépe než my, ale zároveň s téměř dětskou naivitou věří i pouťové magii. „Bhelliom“ by údajně měl být velký safír vyrytý kdysi dávno do tvaru růže. Eléni trvají na tom, že rytec, který ho zhotovil, byl troll. S něčím tak absurdním se nemůžeme ztotožnit.

Sir Sparhawk a jeho přátelé však každopádně překonali mnoho překážek a nakonec se jim podivný talisman podařilo získat. S jeho pomocí pak (jak tvrdí) uzdravili královnu Ehlanu – přestože se nelze zbavit dojmu, že jejich učitelka Sephrenie by uspěla i bez pomoci a Bhelliom jí posloužil jen jako úskok, který ji měl ochránit před nepříjemnou bigotností západních Elénů.

Když zemřel arciprelát Cluvonus, sbor vládnoucích kněží elénské církve odcestoval do Chyrellu, kde mělo dojít k „volbě“ následníka. Volba je podivný zvyk, při kterém všichni oznamují svůj výběr. Kandidát, kterého si vybere většina jeho kolegů, je zvolen do příslušného úřadu. To je samozřejmě velmi nepřirozený proces, ale protože elénská kněží podle pravidel musejí dodržovat celibát, neexistuje žádný neskandální způsob, jak by se dal úřad arcipreláta dědit. Cimmurský primas podplatil hodně vysokých představitelů církve, aby mu vyjádřili podporu, ale stejně nedosáhl požadované většiny. V tu chvíli jeho poskok Martel zahájil útok na Svaté město, aby sbor k volbě primase Anniase donutil silou. Siru Sparhawkovi a malé skupině církevních rytířů se podařilo ubránit před Martelem baziliku, kde shromáždění zasedalo. Většina Chyrellu však byla v bitvě těžce poškozena nebo zničena. Když situace dospěla ke kritickému vrcholu, přispěchaly obráncům na pomoc armády Elénské království ze západu (Elénská politika je poměrně přímočará.). Spojení mezi primasem cimmurským a renegátem Martelem vyšlo najevo a s ním i fakt, že duo se tajně spiklo s Othou Zemošským. Sbor kněží, rozhněvaný primasovou proradností, odmítl jeho kandidaturu a místo něj zvolil Dolmanta, patriarchu z Demosu. Dolmant se zdá být kompetentní, přestože na taková tvrzení je ještě trochu brzo.

Královna Ehlan z Elénské království byla ještě skoro dítě, ale ukázalo se, že je to schopná a silná mladá žena. Už dlouho se tajně viděla v siru Sparhawkovi, přestože byl o víc než dvacet let starší, a po jejím uzdravení bylo oznámeno jejich zasnoubení. Po zvolení Dolmanta do úřadu arcipreláta se vzali. Královna si kupodivu podržela svou moc, přestože se musíme domnívat, že na ni má sir Sparhawk velký vliv ve věcech vlády i domácích.

Podíl císaře zemošského na vnitřních záležitostech elénské církve byl pochopitelně casus belli, a armády západní Eosie, vedené církevními rytíři, pochodovaly na východ přes Lamorkand, aby se střetly se zemošskými hordami, čekajícími na hranicích. Začala obávaná druhá zemošská válka. Sir Sparhawk a jeho přátelé však pokračovali na sever, aby se vyhnuli bitevní vřavě, a pak se obrátili na východ, přešli hory v severním Zemochu a nenápadně se dostali do Othova hlavního města Zemoch. Očividně pronásledovali Anniase a Martela.

Ani při největší snaze se císařským agentům na západě nepodařilo zjistit, co přesně se v Zemochu stalo. Je však jisté, že Annias, Martel i Otha zmizeli; jejich

úloha v historii je však mizivá. Mnohem důležitější je fakt, že Azash, starší bůh Styrika a síla, která podporovala Othu a jeho Zemochy, se také ztratil, a to je nepochybně práce sira Sparhawk. Musíme připustit, že úroveň magie použité v Zemochu byla mimo naše chápání a že sir Sparhawk vládne silami, jaké nikdy žádný smrtelník neměl. Důkazem rozměrů násilí, k němuž ve střetu došlo, budiž fakt, že město Zemoch bylo během diskuze zcela zničeno.

Styrik Zalasta měl evidentně pravdu. Sir Sparhawk, manžel královny Ehlany, byl jediný člověk na světě, který mohl vyřešit krizi v Tamuli. Sir Sparhawk naneštěstí nebyl občanem Tamulského císařství, a proto ho císař nemohl povolát do hlavního města Matherion. Vláda Jeho Výsosti byla postavena před složité dilema. Císař neměl nad Sparhawkem žádnou moc a žádat o něco muže, který měl stejné postavení jako prostý občan, by bylo nemyslitelné ponížení.

Situace v říši se den ode dne zhoršovala a zásah sira Sparhawk a jsme potřebovali stále naléhavěji. Stejně naléhavá byla nutnost zachovat císařovu důstojnost. Řešení nakonec navrhl první tajemník Oscagne, nejlepší diplomat úřadu zahraničních věcí. Brilantní diplomatický manévr Jeho Excelence podrobněji probereme v následující kapitole.

Část první

Eosie

Kapitola první

ačínalo jaro a déšť s sebou ještě přinášel zbytky zimního chladu. Z noční oblohy se snášel jemný stříbřitý deštěk a zahaloval cim-murské hranaté strážní věže. Kapky syčely v pochodních po stranách široké brány a kameny na silnici se černě leskly. K mě-stu mířil osamělý jezdec. Byl zabalený v těžkém cestovním plášt-i a jel na vysokém chlupatém grošákovi s dlouhým nosem a prázdným zákeřným pohledem. Jezdec byl velký, jako bývají lidé se silnými těžkými kostmi a provazovitými šlachami místo masa. Měl černé hrubé vlasy a kdysi zlomený nos. Seděl na koni uvolněně, ale neztrácel zvláštní ostražitost, typickou pro cvičené válečníky.

Když zastavil v kruhu narudlého světla u východní brány, grošák ze sebe setřá-sl vodu.

Ze strážního domu vylezl vousatý strážný ve zrezivěném brnění a helmě a ze-le-ném plášti, ležérně přehozeném přes jedno rameno, a tázavě se na jezdce podíval. Mírně se při tom kymácel.

„Jenom projíždím, sousede,“ řekl vysoký muž tiše a poodrhnul si kapuci pláště.

„Aha,“ pravil strážný, „to jste vy, princí Sparhawk. Nepoznal jsem vás. Vítejte doma.“

„Děkuji,“ odvětil Sparhawk. Cítil z mužova dechu laciné víno.

„Mám poslat zprávu do paláce, že jste dorazil, Výsosti?“

„Ne. Nech je spát. Umím si koně odsedlat sám.“ Sparhawk nesnášel ceremonie, obzvláště pozdě v noci. Sehnul se a podal strážnému malou minci. „Vrať se dovnitř, sousede. Když budeš stát na dešti, nastydeš.“ Pobídl koně a projel bránou.

Za městskou bránou se rozkládala chudá čtvrť s omšelými polorozpadlými dom-ky, natěsnanými na sobě. Druhá patra se nakláněla nad mokřými ulicemi plnými odpadků. Sparhawk projel úzkou dlážděnou ulicí. Klapot ocelových podkov se rozléhal mezi domy. Noc s sebou přinesla vítr a vývěsní štíty nad pečlivě zabe-dně-nými obchody v přízemí se houपालy na vrzajících rezavých hácích.

Z uličky vylezl pes, a protože neměl zřejmě nic lepšího na práci, začal důležitě štěkat. Sparhawkův kůň mírně otočil hlavu a věnoval mokrému čoklovi dlouhý chladný pohled, který věstil smrt. Hloupé psisko přestalo štěkat, stáhlo krysí ocas mezi nohy a přikrčilo se. Kůň po něm vyjel, pes zakňučel, vyjekl, otočil se a utekl. Sparhawkův kůň opovrzhlivě frkl.

„Dělá ti to dobře, Farane?“ zeptal se Sparhawk grošáka.

Faran zahýbal ušima.

„Můžeme pokračovat?“

Na křižovatce neklidně plápolala pochodeň a v její načervenalé záři stála mladá, baculatá a úplně promáčená děvka v levných odraných šatech. Tvářila se rezignovaně, tmavé vlasy se jí lepily na hlavu a po tvářích jí stékala růž.

„Proč tu stojíš v tom dešti, Naween?“ zeptal se jí Sparhawk a zastavil koně.

„Čekala jsem na tebe, Sparhawkku,“ pravila dívka čtverácky a upřela na něj drzý pohled.

„Nebo na někoho jiného?“

„Jistě. Jsem profesionálka, Sparhawkku, ale pořád ti hodně dlužím. Nemohli bychom se už vyrovnat?“

Sparhawk otázku ignoroval. „Proč jsi na ulici?“

„Pohádali jsme se se Shandou,“ pokrčila rameny. „Rozhodla jsem se, že si půjdu po svém.“

„Nejsi dost zkažená, aby sis mohla vydělávat na ulici, Naween.“ Sparhawk sáhl do vácíku na boku, vylovil pár mincí a dal jí je. „Tu máš. Najmi si pokoj někde v hospodě a pár dní tam zůstaň. Promluvím si s Platimem a uvidíme, jestli by pro tebe něco neměl.“

Dívka přimhouřila oči. „To nemusíš, Sparhawkku. Umím se o sebe postarat.“

„Samozřejmě. Proto stojíš venku v dešti. Prostě mě poslechni, Naween. Na hádku je moc pozdě a moc mokro.“

„Teď už ti dlužím dvakrát, Sparhawkku. Víš určitě, že...?“ nedokončila větu.

„Docela určitě, sestřičko. Jako bys nevěděla, že jsem teď ženatý.“

„No a?“

„Nic. Běž se někam schovat.“ Sparhawk pokračoval dál a vrtěl přitom hlavou. Měl Naween rád, ale ona se o sebe naprosto nedokázala postarat.

Projel přes tiché náměstí. Všechny obchody a stánky byly zavřené, dnes večer venku skoro nikdo nechodil a stejně by nebyly tržby. V myšlenkách se zatoulal před uplynulý měsíc a půl. V Lamorkandu s ním nikdo nechtěl mluvit. Arciprelát Dolmant byl moudrý muž, zběhlý v doktríně a církevní politice, ale bohužel netušil nic o tom, jak smýšlejí prostí lidé. Sparhawk se mu trpělivě snažil vysvětlit, že nemá cenu posílat pro informace církevního rytíře, ale Dolmant na tom trval a Sparhawk ho musel poslechnout. Kvůli tomu promarnil šest týdnů v ošklivých městech jižního Lamorkandu, kde se s ním nikdo nechtěl bavit o čemkoli vážnějším než o počasí. A jako by toho nebylo dost, Dolmant ze své vlastní chyby vinil jeho.

Vjel do temné postranní uličky, kde voda z okapů jednotvárně kapala na dlažbu, a všiml si, jak Faran napnul svaly.

„Promiň,“ zašeptal, „nedával jsem pozor.“ Někdo ho sledoval a Sparhawk cítil nepřátelství, které varovalo jeho koně. Faran byl válečný kůň a cit pro nepřátelství měl zřejmě přímo v krvi. Sparhawk zamumlal rychlé kouzlo ve styričtině a pod pláštěm nenápadně provedl příslušná gesta. Opatrně kouzlo vypustil, aby na sebe neznámého neupozornil.

Nepřítel nebyl Elén. Sparhawk to hned poznal. Zkoumal dál. Potom se zamračil. Bylo jich víc, a nebyli to ani Styrikové. Stáhl své myšlenky zpět a pasivně čekal, až se o jejich identitě dozví něco víc.

Náhle si s hrůzou uvědomil, že to nejsou lidé. Poposedl v sedle a sjel rukou k jílcům meče.

Pak se pronásledovatelé ztratili a Faran se otrásl úlevou. Otočil ošklivou tlamu na svého jezdce a věnoval mu podezřívavý pohled.

„Neptej se mě, Farane,“ řekl mu Sparhawk. „Já také nevím.“

Což nebyla tak docela pravda. Dotyk cizích myslí v temnotě mu něco vzdáleně připomněl a postavil před něj otázky, kterými se vůbec nechtěl zabývat.

* * *

U palácové brány se zastavil jen na chvíli, aby přísně nakázal vojákům, že nesmějí vzbudit celý palác, a potom vjel na nádvoří, kde sesedl.

Ze stáje vyšel do deště mladý muž. „Proč jsi nám nevzkázal, že se vracíš, Sparhawk?“ zeptal se velice tiše.

„Protože nemám rád ceremonie a divoké oslavy uprostřed noci,“ odpověděl Sparhawk svému panošovi a stáhl si kapuci. „Proč jsi ještě vzhůru? Slíbil jsem tvé matce, že na tebe dohlédnu, abys měl dost odpočinku. Budu mít kvůli tobě potíže, Khalade.“

„Snažíš se být vtipný?“ zeptal se Khalad chraplavým, nevlídným hlasem a převzal Faranovy otěže. „Pojď dovnitř, Sparhawk. Jestli budeš stát na dešti, zrezneš.“

„Jsi stejně příšerný jako tvůj otec.“

„Je to náš rodinný rys.“ Khalad odvedl prince a jeho nevrlého válečného koně do stáje, kde voněla sláma a dvě lucerny vydávaly zlaté světlo. Khalad byl urostlý, měl hrubé černé vlasy a krátce zastříženou černou bradku. Nosil těsné černé kožené kalhoty, boty a vestu bez rukávů, která mu odhalovala ramena a ruce. Na opasku mu visela těžká dýka a zápěstí mu obepínaly ocelové manžety. Byl vzhledem i chováním tolik podobný svému otci, že Sparhawk opět pocítil krátké bodnutí bolesti.

„Myslel jsem, že Talen přijede s tebou,“ řekl Khalad a začal odsedlávat Farana.

„Nastydl. Jeho matka – a tvoje – rozhodla, že v tomhle počasí nikam nepojede. Nemínil jsem se s nimi hádat.“

„Moudré rozhodnutí,“ pravil Khalad a nepřítomně pleskl přes nos Farana, který se ho pokusil kousnout. „Jak se mají?“

„Vaše matky? Dobře. Aslade se pořád pokouší Elys vykrmit, ale moc se jí to nedaří. Jak jsi zjistil, že jsem ve městě?“

„Jeden z Platimových hrdlořezů tě viděl projíždět branou a poslal zprávu.“

„Mělo mě to napadnout. Nevzbudil jsi moji ženu, že ne?“

„Těžko bych mohl, když před jejími dveřmi stojí Mirtai. Dej mi ten mokrý plášť, můj pane. Pověším ho do kuchyně, aby uschl.“

Sparhawk něco zamručel a sundal si promáčený plášť.

„Kroužkovou košili taky, Sparhawk,“ dodal Khalad, „než zrezne úplně.“

Sparhawk přikývl, odepnul si meč a začal si stahovat kroužkovou košili.

„Jak pokračuje učení?“

Khalad nespokojeně zamlaskal. „Nenaučil jsem se zatím nic, co bych už nevěděl. Můj otec byl mnohem lepší učitel než ti v kapitule. Ten tvůj nápad prostě nefunguje, Sparhawk. Ostatní novicové jsou všichni šlechtici, a když jsme s bratry na cvičišti lepší, mají na nás vztek. Jen si děláme spoustu nepřátel.“ Zvedl z Faranova

hřbetu sedlo a odložil ho na přepážku vedlejšího stání. Na chvíli položil ruku na hřebcovu záda, pak se sehnul, zvedl hrst slámy a začal ho čistit.

„Vzbud' některého čeledína, ať to udělá,“ zarazil ho Sparhawk. „Je v kuchyni ještě někdo vzhůru?“

„Myslím, že pekaři už vstali.“

„Ať mi někdo připraví něco k jídlu. Od oběda uplynulo hodně času.“

„Dobře. Co ti v Chyrellu tak dlouho trvalo?“

„Udělal jsem si malý výlet do Lamorkandu. Občanská válka se tam vymyká z rukou a arciprelát chtěl, abych se tam trochu porozhlédl.“

„Měl jsi poslat zprávu své ženě. Už se chystala poslat Mirtai, aby tě našla.“ Khalad se zazubil. „Myslím, že si zase něco vyslechněš, Sparhawk.“

„O tom nepochybuji. Je tu Kalten?“

Khalad přikývl. „Je tu lepší jídlo a nemusí se tu třikrát denně modlit. Kromě toho mám pocit, že se mu zalíbila jedna z komorných.“

„To by mě nepřekvapilo. Stragen je tu také?“

„Ne. Musel kvůli něčemu zpátky do Emsatu.“

„Tak vzbud' Kaltena. Ať se k nám přidá v kuchyni. Chci s ním mluvit. Za chvíli přijdu. Nejdřív se dojdu umýt.“

„Nebude teplá voda, v noci se oheň neudrzuje.“

„Jsme vojáci boží, Khalade. Čeká se od nás, že budeme výjimečně odvážní.“

„Zkusím si to zapamatovat, můj pane.“

Voda v umývárně opravdu nebyla moc teplá, takže se tam Sparhawk zbytečně nezdržoval. Zabalil se do měkkého bílého pláště a šel ztemnělými chodbami paláce do kuchyně, kde na něj čekal Khalad a ospalý Kalten.

„Buď pozdraven, vznešený princi,“ pronesl Kalten suše. Siru Kaltenovi se probuzení uprostřed noci očividně příliš nezamlouvalo.

„Buď pozdraven, vznešený příteli z dětství vznešeného prince,“ odvětil Sparhawk.

„Tomu říkám příšerný titul,“ odpověděl Kalten kysele. „Co mi chceš tak důležitý, že to nepočká do rána?“

Sparhawk se posadil k jednomu stolu a pekař pokrytý bílými skvrnami před něj postavil táč s pečeným hovězím a horkým bochníkem chleba, právě vytaženým z pece.

„Díky, sousede,“ poděkoval mu Sparhawk.

„Kde jsi byl, Sparhawk?“ zeptal se Kalten a posadil se ke stolu proti svému příteli. V jedné ruce držel láhev vína a ve druhé plechový hrnek.

„Sarathi mě poslal do Lamorkandu,“ odpověděl Sparhawk a utrl si z bochníku kus chleba.

„Tvoje žena obrátila palác vzhůru nohama.“

„Je hezké, že o mě má starost.“

„Pro nás to moc hezké nebylo. Co Dolmant potřeboval v Lamorkandu?“

„Informace. Některým hlášením, která dostával, tak úplně nevěřil.“

„Čemu nevěřil? Lamorkové se prostě oddávají své národní kratochvíli – občanské válce.“

„Tentokrát to vypadá, že tam něco nehraje. Pamatuješ si hraběte Gerricha?“

„Toho, který nás nechal obklíčit na zámku barona Alstroma? Osobně jsem ho nepotkal, ale jeho jméno je mi povědomé.“

„Vypadá to, že má prsty ve sporech v západním Lamorkandu a skoro všichni místní věří, že se mu zachtělo trůnu.“

„No a?“ Kalten si nabídl kus Sparhawkova bochníku. „Všichni lamorkandští baroni by se rádi viděli na trůnu. Proč to Dolmanta najednou tak zajímá?“

„Gerrich navazuje spojenectví za hranicemi Lamorkandu. Někteří z baronů z hranic s Pelosii jsou víceméně nezávislí na králi Sarosovi.“

„V Pelosii jsou všichni nezávislí na Sarosovi. Saros ani není král. Pořád se jen modlí.“

„Od božího vojáka to zní dost divně,“ zamumlal Khalad.

„Musíš brát v úvahu i takové věci,“ poučil ho Kalten. „Z nadměrného modlení měkne mozek.“

„Každopádně,“ pokračoval Sparhawk, „jestli se Gerrichovi podaří vtáhnout pelosijské barony do hry o trůn krále Friedahla, bude muset Friedahl Pelosii vyhlásit válku. Církev už vede válku v Rendoru a Dolmantovi se představa druhé fronty příliš nezamlouvá.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale narazil jsem ještě na něco jiného,“ dodal. „Vyslechl jsem rozhovor, který jsem slyšet neměl. Objevilo se v něm jméno Drychtnath. Víte o něm něco?“

Kalten pokrčil rameny. „Byl to národní hrdina Lamorků před nějakými třemi nebo čtyřmi tisíci lety. Říká se, že byl dvanáct stop vysoký, k snídani snědl každé ráno vola a vypil sud medoviny. Prý dokázal rozbít skály tím, že se na ně zamračil, a když natáhl ruku, zastavil slunce. Nicméně ty příběhy jsou možná trochu přehnané.“

„Velmi vtipné. V té skupině, kterou jsem vyslechl, si říkali, že se Drychtnath vrátil.“

„To by byl od něj podařený kousek. Podle toho, co vím, ho zabil jeho nejbližší přítel. Bodl ho do zad a pak mu kopím proklál srdce. Víš, jací Lamorkové jsou.“

„Divné jméno,“ podotkl Khalad. „Co znamená?“

„Drychtnath?“ Kalten se podrbal na hlavě. „Nejspíš něco hrůzostrašného. Lamorské matky svým dětem takové věci dělají.“ Vypil hrnek a obrátil nad ním láhev. Vyteklo pár kapek. „Budeme tu dlouho?“ zeptal se. „Jestli tu budeme sedět celou noc, dojdou si pro další víno. Ale abych byl upřímný, Sparhawk, raději bych se vrátil do své vyhřáté postele.“

„A k tvé rozehřáté komorně?“ dodal Khalad.

„Je osamělá,“ pokrčil Kalten rameny. Potom se zatvářil vážně. „Jestli Lamorkové zase začínají mluvit o Drychtnathovi, znamená to, že se začínají cítit trochu stísněně. Drychtnath chtěl ovládnout svět, a kdykoli Lamorkové začnou opakovat jeho jméno, znamená to, že se začínají rozhlížet po trochu širším prostoru.“

Sparhawk odsunul talíř.

„Je pozdě, teď už se tím nebudeme trápit. Vrať se do postele, Kaltene. Ty také, Khalade. Promluvíme si o tom zítra. Měl bych vykonat zdvořilostní návštěvu u své ženy,“ řekl a vstal.

„To je všechno?“ podivil se Kalten. „Zdvořilostní návštěvu?“

„Zdvořilost má mnoho tváří, Kaltene.“

Palácové chodby jen tlumeně ozařovaly svíce, rozestavené daleko od sebe. Sparhawk tiše prošel kolem trůnního sálu ke královským pokojům. Mirtai jako obvykle podřimovala na židli vedle dveří. Sparhawk se zastavil a chvíli si tamulskou obryni prohlížel. Když měla obličej takhle uvolněný, byla neuvěřitelně krásná. Její kůže se ve světle svíce zlatě leskla a řasy měla tak dlouhé, že se dotýkaly tváří. Meč měla položený na klíně a rukou lehce svírala jílec.

„Nesnaž se kolem mě proplížit, Sparhawk,“ řekla, aniž by otevřela oči.

„Jak víš, že jsem to já?“

„Cítím tě. Vy Eléni pořád zapomínáte, že máte nosy.“

„Jak bys mě mohla cítit? Právě jsem se umyl.“

„Vím. Toho jsem si také všimla. Měl sis dát na čas a trochu si vodu ohřát.“

„Občas mě udivuješ, víš to?“

„Není těžké tě udivit, Sparhawk.“ Otevřela oči. „Kde ses toulal? Ehlana už byla úplně zoufalá.“

„Jak je jí teď?“

„Pořád stejně. Copak ji nikdy nenecháš vyrůst? Už mě nebaví být majetkem dítěte.“ Mirtai se pořád viděla jako otrokyně, majetek královny Ehlany. To jí ovšem nebránilo, aby nevládla královské rodině Elénie železnou pěstí a nerozhodovala, co je pro ni dobré a co ne. Velice rychle zmařila všechny královniny pokusy emancipovat ji se slovy, že je Atanka z Tamuli a její rasa se pro svobodu nehodí. Sparhawk s ní rozhodně souhlasil, protože si byl jistý, že kdyby Mirtai směla následovat své instinkty, dokázala by v krátké době vylidnit několik větších měst.

Mirtai elegantně vstala. Byla o dobré čtyři palce vyšší než Sparhawk, kterého se opět zmocnil podivný pocit, že se zmenšuje.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ zeptala se.

„Musel jsem jet do Lamorkandu.“

„Byl to tvůj nápad? Nebo někoho jiného?“

„Poslal mě tam Dolmant.“

„Vysvětlí to Ehlaně hned na začátku. Když si bude myslet, že jsi tam jel sám od sebe, budete se hádat celé týdny a mně to leze na nervy.“ Vytáhla klíč od královské komnaty a věnovala mu přímý pohled. „Buď k ní hodně pozorný, Sparhawk. Hodně jsi jí chyběl a bude potřebovat nějaký hmatatelný důkaz tvé náklonnosti. A nezapomeňte zajistit dveře do ložnice. Tvoje dcera je na některé věci ještě moc malá.“ Odemkla dveře.

„Mirtai, je opravdu nutné, abys nás každou noc zamykala?“

„Ano, je. Nemohla bych usnout, kdybych si nebyla jistá, že se nikdo z vás nepotuluje po hradě.“

Sparhawk vzdychl. „Ještě něco,“ dodal. „V Chyrellu byl Kring. Řekl bych, že se tu během několika dnů objeví, aby tě zase požádal o ruku.“

„Už je na čase,“ usmála se Mirtai. „Od posledního pokusu uplynuly tři měsíce. Už jsem začínala mít podezření, že mě přestal milovat.“

„Přijmeš někdy jeho nabídku?“

„Uvidíme. Běž vzbudit svou ženu, Sparhawk. Ráno tě pustím ven.“ Jemně ho prostrčila dveřmi a zamkla za ním. Sparhawkova dcera, princezna Danae, ležela stočená do klubíčka ve velkém křesle u ohně. Danae už bylo šest let. Měla velmi

tmavé vlasy a pleť bílou jako mléko, obrovské tmavé oči a malé růžové rtíky. Chovala se jako mladá dáma, velice vážně a dospěle. Přesto ji všude doprovázelo otlučené a otrhané hadrové zvířátko Rollo. Rolla princezna Danae podědila po matce. Na nohách měla Danae jako obvykle zelené skvrny od trávy.

„Jdeš pozdě, Sparhawk,“ přivítala otce úsečně.

„Danae,“ odpověděl Sparhawk, „víš, že bys mi neměla říkat jménem. Kdyby tě slyšela máma, začala by se vyptávat.“

„Spí,“ pokrčila Danae rameny.

„Víš to jistě?“

Děvčátko mu věnovalo ostrý pohled. „Samozřejmě. Nechci udělat žádné chyby. Už jsem to takhle udělala mockrát. Kde jsi byl?“

„Musel jsem jet do Lamorkandu.“

„Nenapadlo tě poslat mámě vzkaz? Posledních několik týdnů se s ní absolutně nedalo vydržet.“

„Já vím. Už mi to řeklo hodně lidí. Netušil jsem, že budu pryč tak dlouho. Jsem rád, že jsi vzhůru. Možná bys mi mohla s něčím pomoci.“

„Popřemýšlím o tom – když se budeš chovat hezky.“

„Nech toho. Co víš o Drychnathovi?“

„Byl to barbar, ale vzhledem k tomu, že to byl Elén, je to normální, řekla bych.“

„Máš předsudky.“

„Nikdo není dokonalý. Proč tě najednou zajímá tak dávná historie?“

„V Lamorkandu se povídá, že Drychnath se vrátil. Lamorkandští brousí meče a tváří se u toho povzneseně. Co to znamená?“

„Drychnath byl před několika tisíciletími jejich král. To bylo krátce poté, kdy jste vy Eléni objevili oheň a vylezli z jeskyní.“

„Nech toho.“

„Ano, tatínku. Drychnath přinutil Lamorky jakž takž se sjednotit a pak je vyslal dobývat svět. Na Lamorky udělal obrovský dojem. Uctíval ovšem staré lamorské bohy a elénské církvi se představa pohana sedícího na trůně vládce celého světa příliš nelíbila. Nechala ho proto zavraždit.“

„To by církev neudělala,“ opáčil Sparhawk suše.

„Chtěl jsi slyšet, jak to bylo? Nebo chceš vést teologickou hádku? Když Drychnath zemřel, lamorští kněží vyvrhli pár kuřat a prohráblí se vnitřnostmi, aby z nich vyčetli budoucnost. To je opravdu odporný zvyk, Sparhawk. Nechutný.“ Otrásla se.

„Na mě nekoukej. Já jsem si ho nevymyslel.“

„Ti ‚věštcí‘, jak se jim říká, prohlásili, že Drychnath se jednoho dne vrátí, aby dokončil své dílo a dovedl Lamorky k nadvládě nad celým světem.“

„Chceš říct, že oni tomu opravdu věří?“

„Kdysi tomu věřili.“

„Donesly se mi zvěsti, že někteří se zase vrací k uctívání starých pohanských bohů.“

„To se dalo čekat. Když Lamork začne přemýšlet o Drychnathovi, automaticky vytáhne ze skříně staré bohy. To je tak pošetilé. Copak není dost skutečných bohů?“

„Takže staří lamorští bohové nejsou skuteční?“

„Jistěže nejsou. Kam jsi dal rozum, Sparhawk?“

„Trollí bohové jsou skuteční. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Velký, tati. Každé dítě to ví.“

„Proč se prostě nespokojím s tvým slovem? A proč se nevrátíš do postele?“

„Protože jsi mi ještě nedal pusu.“

„Omlouvám se. Myslel jsem na něco jiného.“

„Nezapomínej na důležité věci, Sparhawk. Chceš abych ti uchřadla?“

„Jistěže nechci.“

„Tak mi dej pusu.“

Sparhawk ji políbil. Voněla trávou a stromy, jako vždycky.

„Umyj si nohy,“ přikázal jí.

„A safra.“

„Chceš snad celý týden vysvětlovat matce, kde jsi přišla k těm skvrnám od trávy?“

„To je všechno?“ zaprotestovala. „Jedna skrovná hubička a pokárání, že mám špinavé nohy?“

Sparhawk se zasmál, zvedl ji a dal jí další pusu a pak ještě. Nakonec ji postavil na zem. „A teď utíkej.“

Danae trochu našpulila rty a pak vzdychla. Vyrázila k ložnici a za sebou táhla Rolla za jednu zadní nohu. „Nech mámu taky trochu vyspat,“ řekla ještě přes rameno, „a snažte se prosím být trochu potichu. Musíte vždycky nadělat tolik rámusu?“ Vrhla přes rameno rozpustilý pohled. „Proč jsi tak červený?“ zeptala se nevinně. Potom se zasmála, vstoupila do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.

Sparhawk netušil, jestli jeho dcera chápe skutečný smysl svých poznámek, byl si však jistý, že aspoň jedna část její podivně vrstvené osobnosti jim rozumí velice dobře. Ujistil se, že západka na jejích dveřích je zavřená, a pak odešel do ložnice, ve které spal se svou ženou. Zavřel za sebou a zaklapl západku.

V krbu už žhnuly jen uhlíky, ale vydávaly ještě dost světla, aby Sparhawk viděl mladou ženu, která se stala středem jeho života. Světle plavé kadeře měla rozprostřené na polštáři a ve spánku vypadala velmi mladá a zranitelná. Stál u nohou postele a prohlížel si ji. V jejím obličejí ještě pořád viděl stopy malé holčičky, kterou kdysi trénoval a učil. Vzdychl. Ta vzpomínka v něm vždycky probouzela melancholickou náladu, protože ho upozornila na to, že je na ni opravdu moc starý. Ehlana by potřebovala mladšího muže, někoho méně onošeného a rozhodně hezčího. Napadlo ho, kde asi udělal chybu, kvůli které se do něj Ehlana zamilovala tak, že jí ani nenapadlo hledat někoho jiného. Nejspíš to bylo něco nenápadného, bezvýznamného. Kdo ví, jaký vliv může mít i to nejmenší gesto na jiné?

„Vím, že tam jsi, Sparhawk,“ řekla Ehlana, aniž by otevřela oči. Znělo to malinko rozzlobeně.

„Užíval jsem si krásný výhled.“ Lehký tón by možná mohl nadcházející nepříjemné chvíle odvrátit, ale moc v to nedoufal.

Královna otevřela šedé oči. „Pojď sem,“ poručila a natáhla k němu ruce.

„Vždycky jsem byl nejoddanější služebník Vaší Výsosti.“ Zazubil se na ni a pošel k boku postele.

„Skutečně?“ odpověděla, ovinula paže kolem jeho krku a políbila ho. Sparhawk jí polibek oplatil a chvíli v tom pokračovali.

„Myslíš, že bychom si mohli hubování nechat na ráno, lásko?“ zeptal se. „Jsem dost unavený. Co kdybychom si teď odbyli líbání a ty ostatní věci, a vynadat mi můžeš později.“

„Abych mezitím změkla? To by se ti líbilo. Šetřila jsem si na tuhle chvíli spoustu věcí, které ti řeknu.“

„Dokážu si to představit. Dolmant mě poslal do Lamorkandu, abych se na něco podíval. Trvalo mi to trochu déle, než jsem si představoval.“

„To není fér, Sparhawku,“ obvinila ho.

„Nerozumím ti.“

„To jsi ještě neměl říkat. Měl jsi čekat, až budu požadovat vysvětlení, a pak mi ho teprve dát. Teď jsi to zkazil.“

„Dokážeš mi odpustit?“ Sparhawk nasadil kající výraz a políbil ji na krk. Už věděl, že jeho žena tyhle malé hry zbožňuje.

Ehlana se zasmála a políbila ho. „Rozmyslím si to.“ Sparhawk si pomyslel, že ženská část jeho rodiny je hodně přítulná. „No dobře,“ řekla, „když už jsi to zkazil, tak mi můžeš rovnou říct, co jsi tam dělal a proč jsi mi neposlal zprávu, že se zdržíš.“

„Politika, lásko. Znáš Dolmanta. Lamorkand je na pokraji výbuchu. Sarathi chtěl profesionální posouzení, ale nepřál si, aby se vědělo, že jsem přijel na něčí příkaz. Nechtěl, aby se o tom cokoli povídalo.“

„Myslím, že je načase, abych si se ctěným arciprelátem promluvila,“ řekla Ehlana. „Zřejmě zapomíná, kdo jsem.“

„Nedoporučoval bych to, Ehlano.“

„Nebudu se s ním hádat, miláčku. Jenom mu připomenu, že by měl dbát na slušné chování. Než začne mému manželovi něco rozkazovat, musí se zeptat. Trochu už mě jeho císařské arciprelátství nebaví, tak ho naučím slušnému chování.“

„Mohl bych se dívat? To bude určitě úžasný rozhovor.“

„Sparhawku,“ podívala se na něj Ehlana přísně, „jestli se chceš vyhnout oficiálnímu pokárání, budeš muset urychleně podniknout kroky, kterými by sis mě udobřil.“

„Právě jsem se k tomu dostával,“ odpověděl Sparhawk a objal ji pevněji.

„Ale že ti to trvalo,“ vydechla Ehlana.

* * *

Bylo o něco později a mrzutost elénské královny se skoro rozplynula. „Co jsi zjistil v Lamorkandu, Sparhawku?“ zeptala se a ospale se protáhla. Nikdy nepřestávala tak úplně myslet na politiku.

„V západním Lamorkandu to věř. Mají tam hraběte – jmenuje se Gerich. Byl spolu s Martelem namočený v jednom z těch složitých plánů, které měly během voleb držet vojenskou řádu dál od Chyrellu.“

„To o jeho charakteru hodně vypovídá.“

„Možná, ale Martel uměl velice dobře manipulovat lidmi. Vyprovokoval malou válku mezi Gerrichem a bratrem patriarchy Ortzela. Tažení ovšem hraběti trochu rozšířilo obzory. Začal pošilhávat po trůnu.“

„Chudák Freddie,“ vzdychla Ehlana. Král Friedahl z Lamorkandu byl její vzdálený bratranec. „Neměl jsi mi dávat jeho trůn. Proč by to ale mělo zajímat církev?“

Freddie má armádu dost velkou na to, aby si poradila s jedním ambicióznějším hrabětem.“

„Není to tak jednoduché, lásko. Gerrich uzavíral spojení s několika dalšími šlechtici ze západního Lamorkandu. Dal dohromady armádu skoro tak velkou jako královnu, a jednal s pelosijskými barony z okolí jezera Venue.“

„S těmi loupežníky,“ pronesla Ehlena opovržlivě. „Ty si může koupit každý.“

„Jsi v politických poměrech tamního kraje dobře zběhlá, Ehlando.“

„V podstatě musím, Sparhawk. Pelosia sousedí s našimi severovýchodními hranicemi. Ohrožuje nás to nějak?“

„Zatím ne. Gerricha zajímá hlavní město na východě.“

„Možná bych měla Freddiemu nabídnout spojení,“ zamyslela se královna. „Kdyby vypukla válka, mohla bych si ukousnout pěkný kousek jihozápadní Pelosie.“

„Dostáváme teritoriální choutky, Vaše Veličenstvo?“

„Dnes ne, Sparhawk,“ odpověděla. „Dnes mě zajímají jiné věci.“ Znovu se po něm natáhla.

* * *

Bylo ještě o něco později, skoro svítalo. Ehlanin pravidelný dech Sparhawkovi prozradil, že královna spí. Vylezl z postele a šel k oknu. Léta vojenského výcviku mu kázala každé ráno před úsvitem zkontrolovat počasí.

Děšť polevil, ale místo něj začal foukat vítr. Byl začátek jara a ještě několik týdnů se nedalo čekat pěkné počasí. Sparhawk byl rád, že už je doma, protože probouzející se den nevypadal moc slibně. Zadíval se na pochodně, jejichž plameny se míhaly ve větru na nádvoří.

Jeho myšlenky, jak měly za špatného počasí ve zvyku, se zatoulaly zpět k létům, která strávil v prosluněném městě Jirochu na suchém severním pobřeží Rendoru. Ženy, zahalené v černých šatech a závojích, chodily v ocelově šedých ránech ke studni, a jedna z nich, Illias, trávila jeho noci tím, čemu říkala láska. Noc v Cipprii, kdy ho Martelovi vrahové málem připravili o život, si však nepamatoval. S Martelem už si to vyřídil v Azashově chrámu v Zemochu, neměl tedy důvod si pamatovat ani ohradu v Cipprii, ani zvuk klášterních zvonů, které k němu volaly skrz temnotu.

Pořád se nemohl zbavit onoho chvilkového pocitu, že ho někdo sleduje, který ho přepadl v úzké uličce na cestě do paláce. Dělo se něco, čemu nerozuměl, a přál si, aby si o tom co nejdříve mohl promluvit se Sephrení.

Kapitola druhá

áše Výsosti,“ protestoval hrabě z Lendy, „nemůžete s arciprelátem jednat tímto způsobem.“ Lenda se zlobil nad listem papíru, který mu královna právě podala. „Nařkla jste ho snad ze všeho možné- ho kromě toho, že je ničema a zloděj.“

„Na to jsem zapomněla?“ podivila se Ehlana. „Já jsem tak nepozorná.“ Setkali se v poradní síni s modrým kobercem, kde se takhle ráno obvykle setkávali.

„Nemohl bys jí domluvit, Sparhawku?“ zaprosil Lenda.

„Ale Lendo,“ zasmála se Ehlana a věnovala starému muži úsměv, „to je jen koncept. Psala jsem ho trochu rozčilená.“

„Trochu?“

„Vím, že ten dopis nemůžeme odeslat v téhle podobně, můj milý Lendo. Jen jsem chtěla, abys věděl, jak se na tu záležitost dívám, než ji přepíšeme do diplomatického jazyka. Důležité je, že Dolmant začíná překračovat hranice. Je arciprelát, ne císař. Církev má už tak moc velký vliv na světské záležitosti, a jestli někdo Dolmantovi nepřistříhne křídélka, nebudou všichni eosijsští panovníci o moc víc než jeho vazalové. Je mi to líto, pánové. Jsem věrnou dcerou církve, ale nekleknu si před Dolmantem a nehodlám od něj přijmout svou korunu při nějakém napařá- děném obřadu, který nemá za úkol nic jiného než mě ponížit.“ Sparhawka politická vyspělost jeho ženy překvapila. Mocenská struktura eosijského kontinentu odjak- živa stála na poměrně jemné rovnováze mezi autoritou církve a mocí jednotlivých králů. Když byla rovnováha narušena, hned se něco pokazilo.

„Její Výsost má pravdu, Lendo,“ pravil zamyšleně. „Eosijská království nebyla během uplynulé generace moc silná. Aldreas byl...“ hledal správné slovo.

„Nešika,“ zhodnotila jeho žena suše svého otce.

„Až tak bych to neřekl,“ zamumlal Sparhawk. „Wargun je nevypočitatelný, So- ros je hysterický pámbíčkář, Obler je starý a Friedahl vládne jen se strpěním svých baronů. Za Dregose rozhodují jeho příbuzní, král Brisant z Cammorie je prostopá- šník a jméno stávajícího krále Rendoru ani neznám.“

„Ogyrin,“ doplnil Kalten. „Ne že by to bylo důležité.“

„Každopádně,“ pokračoval Sparhawk, ponořil se hlouběji do křesla a zamyšleně si mnul tvář, „v té samé době jsme měli v hierokracii velmi schopné kněží, Cluvo- nova neschopnost dodala patriarchům odvalu udělat se pro sebe. Kdybys měla ne- obsazený trůn, rozhodně by se na něj našli horší kandidáti než Emban – nebo Ort- zel – nebo Bergsten, dokonce i Annias je velmi zběhlý v politice. Když králové slábnou, církev sílí – někdy až moc.“

„Jen to řekni, Sparhawku,“ zavrčel Platime. „Snažíš se říct, že bychom měli církvi vyhlásit válku?“

„Ještě ne, Platime. I když si ten nápad necháme v zásobě. Domnívám se, že teď bychom měli začít do Chyrellu vysílat nějaké signály. A proč by to nemohla udělat naše královna. Po tom, jak během Dolmantova zvolení splašila hierokracii, bych řekl, že budou velice dobře naslouchat všemu, co řekne. Nevím, jestli bych její dopis nějak zvlášť uhlazoval, Lendo. Podíváme se, jestli dokážeme upoutat jejich pozornost.“

Lendovi svítily oči. „Takhle by se ta hra měla hrát, přátelé,“ pravil nadšeně.

„Chápete, že Dolmant si možná neuvědomil, že překračuje hranici,“ poznamenal Kalten. „Možná poslal Sparhawka do Lamorkandu jako prozatímního preceptora Pandionského řádu a zcela zapomněl na fakt, že je také manžel královny. Sarathi toho teď má hodně.“

„Jestli je tak roztržitý, nemá na arciprelátském trůně co dělat,“ nesouhlasila Ehlana a přimhouřila oči, což vždycky znamenalo nebezpečí. „Chci, aby jasně pochopil, že se dotkl mých citů. Překoná se, aby to zase vyžehlil, a možná bych toho dokázala využít, abych získala vévodství severně od Vardenais. Lendo, můžeme nějak zakázat lidem, aby odkazovali svůj majetek církvi?“

„Je to dlouholetý zvyk, Výsosti.“

„Já vím, ale jejich půda původně patřila koruně. Neměli bychom spolurozhodovat o tom, kdo ji zdědí? Je přece logické, že majetek šlechtice, který zemře bez dědice, získám zpátky já, ale pokaždé, když se v Elénii vyskytne nějaký bezdětný šlechtic, začne kolem něj církev poletovat jako sup a snaží se ho přesvědčit, aby jim své pozemky daroval.“

„Seber pár titulů,“ navrhl Platime. „Vydej zákon, podle kterého si člověk bez dědice nesmí nechat svůj majetek.“

„Aristokracie by se okamžitě vzbouřila,“ zasípal Lenda.

„Od toho máme armádu,“ pokrčil rameny Platime, „aby hasila ohně. Něco ti řeknu, Ehlano, vydej zákon a já zařídím několik velmi veřejných a velmi nehezkyh nehod pro ty, kteří budou ječet nejhlasitěji. Aristokraté nejsou moc bystrí, ale nakonec jim to dojde.“

„Myslíš, že by to šlo udělat?“ zeptala se Ehlana hraběte z Lendy.

„Doufám, že o tom Vaše Výsost skutečně neuvažuje.“

„Něco udělat musím, Lendo. Církev mi ukusuje království akur po akuru, a jakmile jí nějaké pozemky spadnou do chřtánu, jsou navždycky zproštěné daně.“ Odmlčela se. „Tímhle způsobem by se dala upoutat pozornost církve, jak navrhoval Sparhawk. Co kdybychom napsali návrh nějakého nemístně represivního zákona a ‚náhodou‘ nechali kopii padnout do rukou nějakého průměrně významného duchovního. Jistě nikdo nepochybuje o tom, že ho Dolmant bude mít v rukou, ještě než uschne inkoust.“

„To je opravdu bezskrupulózní, královno,“ řekl Lenda.

„Jsem ráda, že souhlasíš, můj pane.“ Rozhlédla se. „Ještě něco, pánové?“

„V horách poblíž Cardosu operují bez povolení nějakí lupiči, Ehlano,“ zavrčel Platime.

Mohutný Platime s černým plnovousem seděl s nohama na stole. U lokte mu stála láhev s vínem a pohár. Kabátec měl zmačkaný a plný skvrn od jídla, a rozcu-

chané vlasy mu visely přes čelo a skoro zakrývaly oči. Platime postrádal schopnost používat oficiální tituly, ale královna se na tom rozhodla nebazírovat.

„Bez povolení?“ ozval se Kalten pobaveně.

„Víš dobře, co myslím,“ zavrčel Platime. „Nemají od rady zlodějů povolení v tom kraji krást, a porušují všechna pravidla. Nemám to potvrzené, ale pravděpodobně jde o bývalé nohsledy primase cimmurského. Tam jsi udělala chybičku, Ehlano. Měla jsi počkat, až je budeš mít pod zámkem, a pak je teprve postavit mimo zákon.“

„No dobrá,“ pokrčila královna rameny. „Nikdo není dokonalý.“

Ehlanin vztah k Platimovi byl zvláštní. Věděla, že Platime nedokáže dát dohromady zdvořilé formulky, kterými spolu mluví šlechta, a tak ho nechala mluvit stylem, který by ji od kohokoli jiného urazil. Platime se i přes všechny své chyby stával nadaným, téměř dokonalým rádcem, a Ehlana si jeho rad velmi vážila.

„Nepřekvapuje mě, že Anniasovi staří kumpáni se v nouzi dali na přepadání pocestných. Byli to lotři už od začátku. V horách však odjakživa bývali lupiči, o bandu víc nebo méně, to snad není žádný rozdíl.“

„Ehlano,“ vzdychl Platime, „jsi stejná jako moje mladší sestra, ale občas jsi opravdu vedle. Povolený lupič zná pravidla. Ví, které pocestné může přepadat nebo zabít a které musí nechat na pokoji. Nikoho příliš nevzrušuje, když nějaký vykrmený kupec přijde o měšec a o krk, ale kdyby v horách našli mrtvého vládního úředníka nebo vysoce postaveného šlechtice, příslušné orgány by musely alespoň předstírat, že dělají svou práci. Taková pozornost nám velice kazí obchody. Zcela nevinní zločinci končí v žaláři a na šibenici. Práce lupiče není pro amatéry. A ještě je tu jeden problém. Ti bandité tvrdí místním lidem, že ve skutečnosti nejsou lupiči, ale vlastenci, kteří se bouří proti krutému tyranovi – to znamená proti tobě, moje milá. Lidé jsou vždycky dost nespokojení na to, aby takové myšlenky přijali za své. Vy aristokrati se nemáte proč míchat do zločinu. Vždycky se zabýváte jen politikou.“

„Ale můj drahý Platime,“ řekla Ehlana mile. „Já myslela, že to víš. Politika je zločin.“

tlustý Platime zařval smíchy. „Já tu holku miluju,“ sdělil ostatním. „O nic se neboj, Ehlano. Pokusím se do jejich bandy dostat své lidi, a až se vrátí Stragen, dáme hlavy dohromady a vymyslíme, jak se jich zbavit.“

„Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ přikývla Ehlana a vstala. „Jestli je to všechno, pánové, mám schůzku se svým krejčím.“ Rozhlédla se. „Jdeš se mnou, Sparhawku?“

„Hned,“ odpověděl. „Chci si promluvit s Platimem.“

Královna kývla a zamířila ke dveřím.

„Co bys rád, Sparhawku?“ zeptal se Platime.

„Včera, když jsem přijel do města, jsem potkal Naween. Šlape na ulici.“

„Naween? To je nesmysl! Většinou si za to stejně zapomene vzít peníze.“

„To jsem jí také říkal. Rozešly se se Shandou, a stála na rohu poblíž východní brány. Poslal jsem ji do hospody, aby tam nestála v dešti. Nenašlo by se pro ni něco?“

„Podívám se, co pro ni můžu udělat,“ slíbil Platime. Ehlana ještě neodešla z místnosti a Sparhawk občas zapomínal, jak bystré má uši.

„Kdo je ta Naween?“ zeptala se malinko napjatým hlasem.

„Jedna děvka,“ pokrčil rameny Platime, „Sparhawkova přítelkyně.“

„Platime,“ vyděsil se Sparhawk.

„A ne snad?“

„To sice ano, ale když to řekneš takhle...“ Sparhawk marně hledal správná slova.

„Aha. Tak jsem to nemyslel, Ehlano. Pokud vím, tvůj manžel je ti naprosto věrný. Naween je štetka. Je to její práce, ale nemá nic společného s jejím přátelstvím – ne že by tedy Sparhawkovi nedělala návrhy – ale ona je dělá každému. Je to velmi štědré děvče.“

„Prosím, Platime,“ zasténal Sparhawk, „přestaň se mě snažit hájit.“

„Naween je hodná holka,“ pokračoval Platime ve snaze vysvětlit to Ehlane. „Pracuje tvrdě, o své zákazníky se dobře stará, a platí daně.“

„Daně?“ vyjekla Ehlana. „Chceš říct, že moje vláda podporuje takové věci? Legalizuje je tím, že za ně vybírá daně?“

„Spadla jsi z měsíce, Ehlano? Jistěže platí daně. Všichni platíme daně. Lenda na to dohlíží. Naween jednou pomohla Sparhawkovi, když jsi byla nemocná. Hledal Kragera a ona mu pomohla. Jak jsem řekl, nabízela mu i další služby, ale odmítl ji. Je pravda, že ji tím zklamal.“

„Budeme si o tom muset důkladně promluvit, Sparhawk,“ pronesla Ehlana zlověstně.

„Jak si Tvoje Výsost přeje,“ vzdychl Sparhawk a královna s ledovým výrazem opustila místnost.

„Ona toho o skutečném světě moc neví, vid', Sparhawk?“

„Vyrostla v paláci.“

„Myslel jsem, že jsi ji vychovával ty.“

„To je pravda.“

„Tak to můžeš vyčítat jen sám sobě. Zavolám si Naween a všechno jí to vysvětlím.“

„Zbláznil ses?“

* * *

Druhý den přijel z Demosu Talen a vjel na nádvoří se sirem Beritem. Sparhawk a Khalad se s nimi potkali u dveří do stáje. Královnin manžel se snažil nějakou dobu držet z Ehlana dohledu, dokud její zvědavost ohledně Naween nevyprchá. Talen měl červený nos a oteklé oči. „Myslel jsem, že zůstaneš na statku, dokud se nevyléčíš z nastydnutí,“ podivil se Sparhawk.

„Už jsem tu péči nemohl vydržet,“ řekl Talen a sesedl z koně. „Jedna matka stačí, ale já a moji bratři teď máme dvě. Myslím, že už se nikdy nebudu moct podívat na další misku slepičí polévky. Zdravím, Khalade.“

„Talene,“ zamručel Sparhawkův panoš. Přeměřil si svého nevlastního bratra kritickým okem. „Tvoje oči vypadají strašně.“

„A to bys je měl vidět z mé strany.“

Talenovi bylo kolem patnácti a procházel zrovna jedním z těch období. Sparhawk si byl poměrně jistý, že mladý zloděj během posledního měsíce a půl vyrostl o tři palce. Z rukávů kabátce mu čouhal pořádný kus paže a zápěstí.

„Myslíš, že mi kuchaři dají něco k jídlu?“ zeptal se chlapec. Následkem prudkého růstu jedl prakticky nepřetržitě.

„Mám pro tebe nějaké papíry, které potřebuji podepsat, Sparhawku,“ ozval se Berit. „Není to naléhavé, ale řekl jsem si, že pojedu s Talenem.“ Berit měl na sobě kroužkovou košili a u pasu připnutý široký meč. Jeho nejoblíbenější zbraní však zůstávala těžká válečná sekera, pověšená u sedla.

„Pojedeš zpátky do kapituly?“ zeptal se ho Khalad.

„Pokud pro mě Sparhawk nemá nějaký úkol.“

„Tak pojedu s tebou. Sir Clart nám chce odpoledne dát pár lekcí s kopím.“

„Co kdybys ho prostě párkrát vyhodil ze sedla?“ navrhl Berit. „Pak ti dá pokoj. Víš, že bys to dokázal. Jsi už lepší než on.“

Khalad pokrčil rameny. „Poranilo by to jeho city.“

„A také žebra, ramena a záda,“ zasmál se Berit.

„Nehodí se, abych překonal svého cvičitele,“ řekl Khalad. „Ostatní nováčci už jsou trochu zoufalí z toho, o kolik jsme s bratry lepší než oni. Snažili jsme se jim to vysvětlit, ale jsou nějak přecitlivělí z toho, že nejsme urození. Víš, jak to chodí.“ Tázavě se podíval na Sparhawka. „Budeš mě dnes odpoledne potřebovat, můj pane?“

„Ne. Běž trochu pomačkat brnění siru Clartovi. Má o svých schopnostech přehnané mínění. Dej mu lekci z pokory.“

„Mám hrozný hlad, Sparhawku,“ zakňučel Talen.

„Dobrá. Půjdeme se podívat do kuchyně.“ Sparhawk se na svého mladého přítele kriticky podíval. „A potom asi budeme muset zase poslat pro krejčího. Rosteš jako plevel.“

„Já za to nemůžu.“

Khalad si začal sedlat koně a Sparhawk s Talenem šli do paláce hledat něco k snědku. Asi o hodinu později vstoupili do královského pokoje a našli tam Ehlanu, Mirtai a Danae, jak sedí u ohně. Ehлана listovala nějakými dokumenty, Danae si hrála s Rollem a Mirtai si brousila jednu ze svých dýk.

„Ale,“ řekla Ehлана a zvedla hlavu od papírů. „Není to můj milovaný královský choť a moje zatoulané páže?“

Talen se uklonil a pak hlasitě popotáhl. „Použij kapesník,“ pokárala ho Mirtai.

„Ano, madam.“

„Jak se mají vaše matky?“ zeptala se mladíka Ehлана. Všichni, možná nevědomky, používali množné číslo, když mluvili s Talenem a jeho nevlastními bratry. Ostatně to vlastně odpovídalo skutečnosti. Aslade a Elys opatrovaly pět Kurikových synů nestranně a s láskou.

„Až moc dobře, má královno,“ odvětil Talen. „Stonat u nich není dobrý nápad. Během posledního týdne jsem dostal snad všechny léky proti nachlazení, které existují.“ Kdesi od jeho břicha se ozval podezřelý kvičivý zvuk.

„To byl tvůj žaludek?“ zeptala se Mirtai. „Už máš zase hlad?“

„Ne. Právě jsem se najedl. Nejspíš vydržím sytý nejméně patnáct minut.“ Talen sáhl jednou rukou za kabátec. „Ta mrška byla tak potichu, že jsem na ni skoro zapomněl.“ Přistoupil k Danae, která své hračky zavazovala pod bradou tkaničky malého čepečku. „Přinesl jsem ti dárek, princezno.“ Děvčátko se rozzářilo. Odložilo

Rolla a netrpělivě čekalo. „Ale žádné pusinky,“ dodal Kalten. „Obyčejné ‚děkuji‘ bude stačit. Jsem nastydlý a nechci, abys to chytila.“

„Co jsi mi přinesl?“ zeptala se dychtivě.

„Jen takovou maličkost, kterou jsem našel pod keřem na silnici. Je trochu mokrá a zablácená, ale mělo by stačit ji osušit a vykartáčovat. Není to nic drahého, ale napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit – aspoň trochu,“ hrál Talen, seč mu síly stačily.

„Ukážeš mi to, prosím?“ zaprosila Danae.

„Jistě.“ Talen sáhl pod kabátec, vytáhl trochu pomačkané šedé kotě a posadil ho na podlahu před princeznu. Kotě mělo hnědošedé pruhy, rozčepýřený ocas, velké uši a modré oči, které se zvědavě rozhlížely. Udělalo opatrný krok směrem ke své nové paní. Danae radostně zapištěla, zvedla ho a přitiskla si ho na tvář. „Ta je krásná!“ vykřikla.

„Závěsy to mají spočítané,“ vzdychla rezignovaně Mirtai. „Kotata pořád šplhají po závěsech.“

Talen se zkušeně vyhnul Sparhawkově jásající dceři. „Jsem nastydlý, Danae,“ varoval ji. „Nezapomínej na to.“

Sparhawk věděl, že jeho dcera bude postupně stále šikovnější a časem se Talenovi už nebude dařit vyhýbat jejím projevům náklonnosti. Kotě bylo pouhé gesto, náhlý impuls, nad kterým Talen nijak zvlášť nepřemýšlel. Přesto definitivně zpečetilo jeho osud. Před pár dny Sparhawk přemýšlel, kde udělal chybu, která k němu navždy připoutala pozornost jeho nynější ženy. Uvědomil si, že to rozcuchané kotě je Talenova chyba – nebo aspoň jedna z nich. Sparhawk v duchu pokrčil rameny. Talen bude dobrý zeť, až si ho Danae vycvičí.

„Nevadí vám to, Výsosti?“ zeptal se Talen královny. „Může mít princezna kotě?“

„Není na takovou otázku už trochu pozdě, Talene?“ odvětila Ehlana.

„Nevím,“ odpověděl Talen drze. „Myslel jsem, že jsem ji načasoval správně.“

Ehlana se podívala na svou dceru, která si tiskla kočku k obličejí. Všechny kočky jsou rozené prospěchářky. Kotě poklepalo na dívčinu tvář měkkou tlapkou a pak se přitulilo. Kotata jsou výborní tuliči. „Jak bych mohla říct ne, když už jsi jí to kotě dal, Talene?“

„To by bylo dost těžké, že ano, Výsosti?“ Chlapec hlasitě popotáhl.

Mirtai vstala, odložila dýku a přistoupila k Talenovi. Natáhla ruku a Talen ucu-kl. „Nech toho,“ pokárala ho Mirtai. Položila mu ruku na čelo. „Máš horečku.“

„Schválně jsem si ji nepřivolal.“

„Měli bychom ho poslat do postele, Mirtai,“ řekla Ehlana a vstala z křesla.

„Nejdřív by se měl vypotit,“ děla obryně. „Vezmu ho do koupelny a budu ho chvíli napařovat.“ Popadla Talena za ruku.

„Přece se mnou nepůjdeš do koupelny!“ protestoval chlapec a zrudl.

„Buď zticha,“ poručila Mirtai. „Pošli někoho do kuchyně, Ehlano. Ať připraví hořčičnou placku a uvaří slepičí polévku. Až ho přivedu z koupelny, dáme mu placku na hrudník, strčíme ho do postele a nalijeme do něj polévku.“

„Ty je necháš, aby mi takhle ubližovaly, a nic neuděláš, Sparhawk?“ zaprosil Talen.

„Rád bych ti pomohl, příteli,“ odpověděl Sparhawk, „ale musím myslet na vlastní zdraví.“

„Radši bych umřel,“ zasténal Talen, když ho Mirtai táhla z místnosti.

Stragen a Ulath přijeli z Emsatu před několika dny a okamžitě byli uvedeni do královských komnat. „Tloustneš, Sparhawk,“ řekl Ulath neomaleně a sundal si helmu se zlobřimi rohy.

„Pár liber jsem nabral,“ připustil Sparhawk.

„Blahobyť,“ zamručel Ulath nespokojeně.

„Jak se má Wargun?“ zeptala se Ehlena rozložitého blondatého Thalesijce.

„Zbláznil se,“ odpověděl Ulath smutně. „Zamknuli ho v západním křídle paláce. Většinu času tráví nepřičetným řáděním.“

Ehlena vzdychla. „Měla jsem ho celkem ráda – když byl strážlivý.“

„Pochybuji, že jeho syn by se ti líbil stejně, Výsosti,“ pravil Stragen suše. Stragen byl zloděj jako Platime, ale měl mnohem lepší vychování.

„Nikdy jsem ho nepotkala,“ řekla Ehlena.

„Až se budeš příště modlit, poděkuj za to, Výsosti. Jmenuje se Avin – krátké a bezvýznamné jméno pro malého a bezvýznamného muže. Nevypadá moc slibně.“

„Je to opravdu tak špatné?“ zeptala se Ehlena Ulatha.

„S Avinem Wargunssonem? Stragen to říká ještě slušně. Avin je malý mužík, který se většinu času snaží jen o to, aby ho lidé nepřehlédli. Když zjistil, že sem jedu, zavolal si mě do paláce a dal mi královské sdělení, které vám mám předat. Strávil dvě hodiny tím, že se na mě snažil udělat dojem.“

„A udělal?“

„Ani trochu.“ Ulath sáhl do kabátu a vyndal složený a zapečetěný list pergamentu.

„Co tam je?“ zeptala se královna.

„Nevím. Nečtu cizí poštu. Hádám, že je tam nějaké závažné sdělení o počasí. Avin Wargunsson se zoufale bojí, že na něj ostatní zapomenou, takže každý, kdo opouští Emsat, má plnou náruč královských pozdravů.“

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Sparhawk.

„Musím říct, že cestování po moři v tuhle roční dobu moc nedoporučuji,“ odpověděl Stragen a pohled jeho ledově modrých očí ztvrdl. „Chci si promluvit s Platimem. V horách za Cardosem nás s Ulathem přepadli nějakí bandité. Bandité by měli být vychovanější.“

„Nejsou to profesionálové,“ informoval ho Sparhawk. „Platime o nich ví a chystá se podniknout kroky. Měli jste nějaké potíže?“

„My ne,“ pokrčil Ulath rameny. „Ale ti amatéři nedopadli moc dobře. Pět z nich zůstalo ležet v příkopu a ti ostatní si na poslední chvíli vzpomněli, že mají nějakou důležitou práci jinde.“ Šel ke dveřím a podíval se do haly. Pak dveře zavřel a ostražitě se rozhlédl. „Jsou tu někde v okolních místnostech sloužící nebo jiní lidé, Sparhawk?“ zeptal se.

„Jen Mirtai a naše dcera.“

„To je v pořádku. Těm můžeme určitě věřit. Poslal mě Komier, abych ti vyřídil, že Avin Wargunsson se v Lamorkandu setkal s hrabětem Gerrichem. Gerrich usiluje o trůn krále Friedahla a Avin není moc bystrý. Nemá dost soudnosti, aby se od sporů uvnitř Lamorkandu držel dál. Komier si myslí, že možná uzavřeli nějaké tajné spojenectví. Patriarcha Bergsten veze stejnou zprávu do Chyrellu.“

„Dolmanta za chvíli hrabě Gerrich začne rozčilovat, jestli si nedá pozor,“ řekla Ehlana. „Pokaždé když se někde objeví, se snaží navazovat spojení, přitom ví, že je to porušení pravidel. Lamorské občanské války by neměly ovlivňovat naše království.“

„To je skutečné pravidlo?“ zeptal se jí Stragen nedůvěřivě.

„Jistě. Platí už tisíc let. Kdyby lamorští baroni měli volnost v navazování vztahů se šlechtici z ostatních království, topil by se kontinent každých deset let ve válce. Přesně tak to bývalo, než se do věci vložila církev a zarazila jim to.“

„A to sis myslel, že naše společnost má složitá pravidla,“ zasmál se Stragen na Platima.

„Tohle je něco jiného, mylorde Stragene,“ pravila Ehlana povýšeně. „Naše zvláštnosti vycházejí z politiky státu. Vaše jsou výsledkem obyčejného zdravého rozumu. To je obrovský rozdíl.“

„Už to chápu.“

Když k tomu došlo, Sparhawk zrovna všechny tři sledoval, takže nebyl na pochybách, že stejně jako on pocítili podivný chlad a na samém okraji zorného pole zahlédli nenápadný záblesk temnoty.

„Sparhawku!“ vykřikla Ehlana zděšeně.

„Ano,“ odpověděl, „já vím. Viděl jsem to taky.“

Stragenova ruka, rychlá jako kočka, napůl tasila rapír. „Co to je?“ zeptal se a rozhlížel se po místnosti.

„Něco nemožného,“ řekla Ehlana suše. Pohled, který věnovala svému manželovi, však byl trochu nejistý. „Vid', Sparhawku?“ zeptala se a její hlas se mírně zachvěl.

„Také jsem si to myslel,“ přikývl Sparhawk.

„Teď se nehodí mluvit v hádankách,“ řekl Stragen. Chlad i stín se ztratil a všichni si oddechli. Ulath věnoval Sparhawkovi tázavý pohled. „Bylo to to, co si myslím, že to bylo?“

„Vypadá to tak.“

„Vysvětlí mi někdo, co se tu děje?“ ozval se Stragen.

„Vzpomínáš si na mrak, který nás sledoval v Pelosii?“ zeptal se ho Ulath.

„Samozřejmě. Ale to byl Azash, ne?“

„Ne. Mysleli jsme si to, ale Aphrael nám řekla, že jsme se mýlili. Jenže až poté, co ses vrátil sem, takže se ti to pravděpodobně nedoneslo. Ten stín, který jsme viděli, byli trollí bohové. Jsou uvnitř Bhelliomu.“

„Uvnitř?“

„Potřebovali nějaké místo, kam by se mohli schovat, když prohráli pár sporů s mladšími bohy Styrika.“

Stragen se podíval na Sparhawka. „Myslel jsem, že jsi říkal, že jste Bhelliom hodili do moře.“

„To jsme udělali.“

„A trollí bohové se z něj nemůžou dostat?“

„Mysleli jsme si to.“

„Měli jste najít hlubší oceán.“

„Hlubší už nejsou.“

„To je zlé. Zdá se, že se někomu podařilo ho vylovit.“

„Je to logické, Sparhawku,“ pravil Ulath. „Schránka byla pobitá zlatem a Aphrael nám říká, že zlato Bhelliomu zabrání, aby se sám dostal ven. Protože trollí bohové se nemohou dostat ven z Bhelliomu, byli uvěznění i oni. Někdo schránku našel.“

„Slyšel jsem, že lovci perel se umějí potopit hodně hluboko,“ poznamenal Stragen.

„Takhle hluboko ne,“ nesouhlasil Sparhawk. „A kromě toho, něco je špatně.“

„A to sis všiml teprve teď?“ zeptal se ho Stragen.

„To jsem nemyslel. Když jsme byli v Pelosii, viděli mrak všichni.“

„Ano,“ skočil mu Ulath nedočkavě do řeči.

„Ale předtím – když to byl jen stín – ho viděla pouze Ehlena a já, protože jsme nosili prsteny. Tohle byl rozhodně stín a ne mrak, nemám pravdu?“

„Ano,“ připustil Stragen.

„Tak jak je možné, že ho vidíš i ty a Ulath?“ rozhodil Stragen bezmocně rukama.

„A to není všechno,“ pokračoval Sparhawk. „Tu noc, kdy jsem se vrátil z Lamorkandu, jsem cítil, jak mě na ulici něco sleduje – vlastně to bylo víc bytostí. Nebyli to Eléni ani Styrikové, a myslím si, že to ani nebyli lidé. Stín, který se tu před chvílí mihl, ve mně vyvolal stejný pocit.“

„Kéž bychom si mohli promluvit se Sephrenii,“ zamumlal Ulath. Sparhawk si byl poměrně jistý, že by to nějak šlo, ale nesměl o tom před ostatními mluvit.

„Řekneme o tom někomu?“ zeptal se Stragen.

„Nebudeme vzbuzovat paniku, dokud nezjistíme něco víc,“ rozhodl Sparhawk.

„Dobrá,“ souhlasil Stragen. „Na paniku je vždycky dost času – i dost důvodů, řekl bych.“

Počasí se během následujících dnů uklidnilo a v paláci se díky tomu všem trochu zlepšila nálada. Sparhawk strávil nějakou dobu rozhovory s Platimem a Stragenem, a pak oba zloději vyslali do Lamorkandu své lidi, aby obhlédli situaci.

„To jsem měl udělat hned na začátku,“ řekl Sparhawk, „ale Sarathi mi k tomu nedal příležitost. Náš milovaný arciprelát má svá slabá místa. Nemůže pochopit, že oficiální vyšetřovatelé se k tomu nejdůležitějšímu nikdy nedostanou.“

„Typická aristokratická neohrabanost,“ zavrčel Stragen. „Je to jedna z věcí, díky které to lidé jako Platime a já mají jednodušší.“ Sparhawk mu to nerozmlouval. „Jen řekni svým lidem, aby byli opatrní,“ varoval ho. „Lamorkové rádi řeší všechny problémy dýkami, a mrtvý špión není příliš užitečný.“

„Ty tomu prostě úžasně rozumíš,“ pravil Stragen a z hlasu mu kapala ironie. „Naprosto nechápu, jak je možné, že nás to s Platimem nikdy nenapadlo.“

„No dobře,“ připustil Sparhawk. „Možná jsem zbytečně opakoval, co je samozřejmé.“

„My jsme si všimli, že ano, Platime?“ Platime něco zamručel. „Řekni Ehlaně, že se na pár dnů ztratím z paláce, Sparhawku.“

„Kam jdeš?“

„Do toho ti nic není. Potřebuju si něco vyřešit.“

„Dobrá, ale zůstavej v kontaktu.“

„Už zase opakuješ samozřejmé, Sparhawku.“ Tlouštíků se poškrábal na břichu. „Promluvím si s Talenem. Ví, jak se se mnou spojit, kdyby mě královna opravdu potřebovala,“ dodal a s heknutím se zvedl. „Měl bych trochu zhubnout,“ řekl na-

půl sám pro sebe. Pak se odkolébál ke dveřím typickou rozkročenou chůzí hodně obézních lidí.

„Dneska má dobrou náladu,“ poznamenal Sparhawk.

„Má toho hodně na práci,“ pokrčil rameny Stragen.

„Jak dobré kontakty máš v paláci v Emsatu, Stragene?“

„Nějaké by se našly. Co potřebuješ?“

„Rád bych vztahu mezi Avinem a hrabětem Gerrichem naházel do cesty pár překážek. Gerrich začíná mít v severní Eosii moc velký vliv. Možná bys mohl poslat vzkaz i Melandovi z Acie. Gerrich už uzavírá spojenectví i v Pelosii a Thalesii. Nezdá se mi, že by zapomněl na Deiru, a v Deire je teď trochu zmatek. Požádej Melanda, aby měl oči na stopkách.“

„Ten Gerrich ti opravdu dělá starosti, zdá se.“

„V Lamorkandu se dějí věci, kterým tak docela nerozumím, Stragene, a nechci, aby Gerrich získal moc velký náskok, zatímco se jim budu snažit porozumět.“

„To dává smysl.“

* * *

Když Khalad vstával, měl trochu rozostřený pohled a z nosu mu tekla tenký pramínek krve. „Vidíš? Zase ses rozpřáhl moc daleko,“ pokárala ho Mirtai.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se Sparhawkův panoš.

„Ukážu ti to. Kaltene, pojď sem.“

„Já nechci,“ odmítl světlovlasý Pandionec a couvl.

„Nebud' baba. Nic ti neudělám.“

„Netvrdila jsi Khaladovi to samé, než jsi ho omlátila o dlažbu?“

„Proč mě prostě neposlechněš, Kaltene,“ řekla Mirtai. „Nakonec tomu stejně neujdeš, a když se se mnou nebudeš hádat, nebude to tak bolet. Vytáhni meč a bodni mě do srdce.“

„Já ti nechci ublížit, Mirtai.“

„Ty? Ublížit mně?“ zasmála se obryně cynicky.

„Nemusíš si ze mě dělat legraci,“ ohradil se Kalten dotčeně a tasil meč.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby Mirtai nešla po nádvoří zrovna ve chvíli, kdy Kalten učil Khalada zacházet s mečem. Mirtai utrousila pár nelichotivých poznámek, slovo dalo slovo a výsledkem byla improvizovaná tréninková lekce, během které Kalten i Khalad poznali ponížení – mimo jiné.

„Bodni mě do srdce, Kaltene,“ opakovala Mirtai. Nutno říct na Kaltenovu obranu, že se o to opravdu pokusil, než s velkým rámusem dopadl zády na dlažbu.

„Udělal stejnou chybu jako ty,“ komentovala to Mirtai. „Moc napnul ruku. Napnutá ruka je nepohyblivá ruka. Vždycky držte lokty trochu ohnuté.“

„My se při výcviku učíme vést úder od ramene,“ vysvětloval Khalad.

„Protože Elénu je hodně,“ pokrčila Mirtai rameny. „Není těžké někoho nahradit. Jen pořád nechápu, proč si všichni myslíte, že je nezbytné do nepřítele vždycky zabodnout celý meč. Když nezasáhneš srdce prvními šesti palci čepele, moc tomu nepomůžeš, když do stejné díry strčíš celý meč, co myslíš?“

„Asi proto, že to vypadá dramaticky,“ řekl Khalad.

„Vy zabijíte lidi, aby to dobře vypadalo? To je ohavné, a navíc takový přístup jen plní hřbitovy. Vždycky se snaž mít zbraň volnou, abys mohl zaútočit na dalšího nepřítele. Lidé se ohnou, když do nich bodneš meč, a pak je musíš odkopnout, abys ho mohl znovu použít.“

„Zkusím si to zapamatovat.“

„Doufám. Mám tě docela ráda a přátele nerada pohřbívám.“ Sehnula se, zkušeně odtáhla Kaltenovi víčko a zadívala se na jeho zastřené oko. „Měl bys na něj chrstnout kbelík vody,“ poznamenala. „Ještě se nenaučil padat. To probereme příště.“

„Příště?“

„Jistě. Když už se chceš něco učit, bude lepší, když se to naučíš dělat správně.“ Vrhla vyzývavý pohled po Sparhawkovi. „Chceš si to taky zkusit?“ zeptala se.

„Ani ne, Mirtai, teď ne. Ale děkuji.“ Mirtai pokračovala do paláce a vypadala maličko potěšená sama sebou.

„Víš, já asi nechci být rytíř, Sparhawk,“ ozval se Talen, který stál poblíž. „Vypadá to hrozně bolestivě.“

„Kde jsi byl? Moje žena už tě nechala hledat.“

„Vím. Viděl jsem její lidi na ulici. Musel jsem navštívit Platima ve sklepení.“

„Neříkej?“

„Narazil na něco, co bys prý měl vědět. Víš, jak jste mluvili o těch nepovolených lupičích v horách u Cardosu?“

„Osobně jsem je nepotkal.“

„Moc vtipné, Sparhawk. Platime zjistil, že jejich činy řídí jeden člověk, kterého známe.“

„Kdo je to?“

„Věřil bys, že Krager? Měl jsi ho zabít, když jsi měl možnost, Sparhawk.“